

sunt, non minùs quàm Plautinus senex, thesaurum humi defodiens, qui veterum labores, boni publici causa susceptos atque peractos, incivilliter, avarè καὶ ἀφ' ὧντος detinent, celant, ac caco carcere premunt. Occulta sapientia, inquit Siracides, & thesaurus abditus, quæ utilitas in utrisque? Musarum certè fores invidentiæ peste laborare non decet.

Quarum rerum consideratio multos ante me generis nobilitate, virtute & eruditione præstantes Germania viros excitavit, ut ad amplificandam & illustrandam nostræ gentis historiam, amplioremq; lucē antiquitati inferendā, veteres καὶ μὴ ἐκδεδοσμένοις Germania scriptores, in bibliothecis delitescentes, conquiescent, eosq; deinceps diuino artis typographica inuento multiplicatos, publici iuris effecerint. Fuitq; hac in re quamplurimum tanta æmulatio, ut posteris non nisi peracta mæsis spicilegium quoddam reliquerint: arduum quidem & difficile, neutiquam tamen negligendum. Etsi enim ea ducar opinione, plures eius generis auctores à tinearum iniuria vindicatos, hac tempestate in literatorum manibus versari, quàm deinceps proferri queant, vel saltē optimos quoq; nil tamen ambigendum, in latebris hinc inde aliquot luce dignissimos, superesse: eiusmodi sunt, Wippo, Henrici tertij sacellanus, de vita Conradi secundi: Eberhardus de inferiore Altach archidiaconus Ratissponensis, de ducibus Austria, Bauaria, Suenia, qui ab anno salutis 1152 annis cētum triginta sequentib. vixere: Wickardus Polheimius archiepisc. Salisburgensis, de reb. Austriacis, usq; ad annū 1312, & similes. Tacebo in præsens principum, tēplorum ac sacrorum Collegiorū fastos. Spero aut nobilem virum Gotfridū Ramingū, in indagandis vetustis codicibus sagacissimum & diligentissimū, aliquando hac in parte haud fore ἀσύνετον, sed è promptuario suo aliquot orbi communicaturum.

Etsi verò diffiteri nemo queat, hos & alios mediæ ætatis scriptores, eiusmodi sermone uti, qui delicatis & politis auribus fastidiosus esse possit: ut tamen infantes laceris aut sordidis fascijs inuolutos non abijcimus, sic neque illos, quantumvis verborum cultu & ornatu destitutos, quisquam patriæ gloriæ studiosus aspernabitur. Quod igitur Cicero Finium primo de Philosopho dixit: Se eum si adferat eloquentiam non aspernari: si non adferat haud admodum flagitare: idem nobis de historicis, qui magna superiorum seculorum barbarie laborarunt, pronunciandum. In cibis sic est, ut sordidius paratos reijciamus. In numis autem veteribus, ut pondus & materia potius, quàm sculpturæ elegantia